

Σωτήρια φυγή παράδειγμα από τον Προφήτη Ηλία (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τον όγδοο προ Χριστού αιώνα, στα χρόνια του Προφήτη Ηλία, το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ είχε αποστατήσει από το Θεό. Δυστυχώς μετά το θάνατο του Σολομώντος ο λαός είχε χωριστεί σε δύο βασίλεια, το βόρειο με τις δέκα φυλές και το νότιο με τις φυλές του Ιούδα και του Βενιαμίν. Το νότιο είχε πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ, ενώ το βόρειο είχε πρωτεύουσα τη Σαμάρεια. Δυστυχώς, στο βόρειο βασίλειο οι βασιλείς ακολούθησαν την ειδωλολατρία, όπως ο Αχαάβ. Αυτός είχε ένα μαλακό, χαλαρό χαρακτήρα, με τάση προς την ειδωλολατρία, και ήταν άνθρωπος που

επηρεαζόταν από τη γυναίκα του Ιεζάβελ, η οποία δεν ήταν Εβραία, αλλά Συροφοινίκισσα, ειδωλολάτρισσα φανατική. Γρήγορα, εξαιτίας αυτής της φοβερής γυναίκας, η λατρεία του αληθινού Θεού εξοστρακίσθηκε και εισήχθηκε η λατρεία του Βάαλ και της αισχροτάτης Αστάρτης, η οποία ήταν κάτι αντίστοιχο με τη δική μας Αφροδίτη.

Σ' αυτή την κρίσιμη καμπή της ιστορίας του Ισραήλ, ο οποίος έζησε, όσο ποτέ άλλοτε, την αποστασία στις ημέρες αυτού του βασιλιά, εμφανίσθηκε ο φλογερός και ζηλωτής Προφήτης από τη Θέσβη, ο Ηλίας. Σαν αστραπή αιφνίδια παρουσιάσθηκε μπροστά στον βασιλιά, για να του δώσει εκείνο το φοβερό μήνυμα της επ' αόριστον ανομβρίας, ως τιμωρία από το Θεό για την αποστασία του λαού, αλλά και της κυβερνήσεώς του.

Γράφει ο Αδελφόθεος Ιάκωβος: «Ηλίας άνθρωπος ην ομοιοπαθής ημίν και προσευχήν προσηύξατο του μη βρέξαι, και ουκ έβρεξεν επί της γης ενιαυτούς τρεις και μήνας εξ» (Ιάκ. ε' 17). Και ο Θεός εισήκουσε την προσευχή του Ηλία, γιατί ήταν άνθρωπος καθαρός και των καθαρών ανθρώπων ο Θεός δέχεται τις προσευχές.

«Ζη Κύριος ο Θεός των δυνάμεων», (Γ' Βασιλ. 17, 1) λέει στο βασιλιά ο Προφήτης. Ορκίζομαι στο Θεό τον ζώντα, το Θεό του Ισραήλ, ενώπιον του Οποίου στέκομαι

και τον Οποίο υπηρετώ, ότι, σ' αυτά τα χρόνια που θα έρθουν, ούτε θα βρέξει ούτε θα πέσει δροσιά. Κι όλα θα εξαρτώνται από το στόμα το δικό μου. Ο,τι λέω εγώ, αυτό θα γίνεται. Αυτά είπε ο Προφήτης και εξαφανίσθηκε από προσώπου Αχαάβ.

Εμείς, οι σημερινοί Έλληνες, αλλοίμονο, βρισκόμαστε σε παράλληλες ημέρες με εκείνες της εποχής του βορείου Ισραήλ. Είμαστε βυθισμένοι σε πνευματική νάρκη και δεν ακούμε τα μηνύματα των καιρών και τις σάλπιγγες της Αποκαλύψεως. Οι ημέρες μας είναι κρίσιμες για το λαό μας, αλλά και για ολόκληρη την οικουμένη. Θα καταλάβουμε άραγε ότι, τόσο προσωπικά όσο και εθνικά, σαν ανίκανοι καπεταναίοι ρίχνουμε το καράβι του εαυτού μας και του έθνους μας στα βράχια, ώστε να συνέλθουμε και να αλλάξουμε πορεία πλεύσεως;

Η μετάνοια θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Τα μηνύματα του Ευαγγελίου, των Γραφών και των Πατέρων της Εκκλησίας μας είναι ίδια με τα μηνύματα του Προφήτη Ηλία προς το βασιλιά και το λαό του βόρειου Ισραήλ. Ας ευχηθούμε να βοηθήσει ο Θεός, να μας ελεήσει, να μη νοιώσουμε, ο,τι ένοιωσαν οι Ισραηλίτισσες εκείνες, προς τις οποίες έλεγε προφητεύοντας ο Ησαΐας: «- Κυρίες μου... φοράτε τα φουστάνια σας τα ωραία με τις ζώνες τις χρυσές και τα χρυσοκεντημένα και μεταξωτά σας ρούχα, και τα αρώματά σας... Σχοινί θα μπει στη μέση σας και θα συρθείτε ξυπόλυτες στη γη της αιχμαλωσίας!... «και έσται αντί οσμής ηδείας κονιορτός και αντί ζώνης σχοινίω ζώση και αντί του κόσμου της κεφαλής του χρυσίου φαλάκρωμα έξις διά τα έργα σου και αντί του χιτώνος του μεσοπορφύρου περιζώση σάκκον» (Ησ. 3, 24). Αν δεν κάνουμε τους συσχετισμούς μας, δεν συνέλθουμε, δεν μετανοιώσουμε, θα έλθουν οι συνέπειες και τότε, αργά βέβαια, ίσως συνετισθούμε.

Ο Θεός μας, ο «πανταχού παρών» προστάτευσε σε δύσκολες ημέρες, σε ημέρες φθόνου και κατατρεγμού, τον Προφήτη Ηλία. Τον προστάτευσε από τον μέχρι θανάτου φθόνο της Ιεζάβελ. Τον παρότρυνε να φύγει μακριά και να κρυφθεί, για να σωθεί λέγοντάς Του: «Πορεύου κατά ανατολάς και κρύβηθι εν τω χειμάρρῳ Χορράθ, του επί προσώπου Ιορδάνου, και ἔσται εκ του χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ και τοις κόραξιν εντελούμαι διατρέφειν σε» (Γ΄ Βασ. 17, 3-4). Πήγαινε, του είπε, να κρυφείς και εγώ θα σε διαθρέψω. Τα λόγια αυτά του Θεού είναι λόγια παμμέγιστης σημασίας. «Κρύβηθι», κρύψου! Αυτό το «κρύβηθι» είναι ένας σπουδαίος λόγος για όλους μας και φυσικά για το έθνος μας στις δύσκολες ημέρες που διανύει. Τα ίδια λόγια του Θεού μας τα έχουμε ακούσει από το στόμα του Προφήτη: – Λαέ μου, «εἰσελθε εις τα ταμεία σου, ἀποκλείσον την θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρόν, ὅσον ὅσον, ἕως αν παρέλθῃ ἡ οργή Κυρίου» (Ησ. κστ΄ 20). Λαέ μου, περπάτα, μπες μέσα στα εσώτερα δωμάτια του σπιτιού σου, κλείσε την πόρτα σου, κρύψου για λίγο, «ὅσον ὅσον», ἕως ὅτου περάσῃ ἡ οργή του Κυρίου.

Για να κρυφτούμε, όμως, πρέπει να φύγουμε· να φύγουμε από τον εσφαλμένο δρόμο, το δρόμο της απωλείας, στον οποίο, δυστυχώς, βαδίζουμε. Χρειάζεται φυγή! Ας θυμηθούμε ότι για να σώσει ο Ιωσήφ το βρέφος Χριστό, ἔλαβε ἐντολή ἀπὸ το Θεό να φύγει στην Αίγυπτο. Για να σωθεί η οικογένεια του Λωτ από την αμαρτία των Σοδόμων, ἔλαβε ἐντολή να φύγει, χωρίς μάλιστα να κοιτάξει πίσω, δηλαδή χωρίς να μολυνθεί με φιλήδονες ενθυμήσεις, που προκαλούν πειρασμούς και αναπόφευκτα πτώσεις. Για να αποφύγει τους πειρασμούς της σάρκας τέλος ο Όσιος Μαρτινιανός, ἔφυγε μακριά από το σπήλαιό του αναφωνώντας το σοφότατο: «Μαρτινιανέ, φεύγε και σώζου». Η μετάνοιά μας, λοιπόν, και η φυγή από το κατεστημένο θα μας φέρει την ευλογία του Θεού, θα ελκύσει γύρω μας το έλεος Του, αφού θα κρυφθούμε σαν τα μετανιωμένα παιδιά στην αγκαλιά Του, και θα σώσουμε, έτσι, την πατρίδα μας και φυσικά τους εαυτούς μας.